

DOI <https://doi.org/10.32782/3041-1297/2025-2-18>

А. Я. Цюприк¹, Ю. М. Козловський², І. М. Матійків³

¹Львівський державний університет безпеки життєдіяльності, м. Львів, Україна

²Національний університет «Львівська політехніка», м. Львів, Україна

³Український державний університет імені Михайла Драгоманова, м. Київ, Україна

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2921-7778> – А. Я. Цюприк

<https://orcid.org/0000-0003-1006-0130> – Ю. М. Козловський

<https://orcid.org/0000-0002-3896-0360> – І. М. Матійків

 tsarob@ukr.net

СТРУКТУРНА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ПРАКТИЧНОГО ПСИХОЛОГА У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

Анотація. У статті подано розгорнутий аналіз структурної диференціації педагогічної компетентності практичного психолога в контексті професійної підготовки у закладах вищої освіти. Наголошено, що сучасне освітнє середовище є багатовимірним і динамічним, тому потребує від психолога здатності поєднувати психологічні знання з педагогічною обізнаністю, розумінням логіки навчально-виховного процесу та вмінням ефективно співпрацювати з усіма учасниками освітньої взаємодії. Підкреслено, що звичні моделі підготовки, орієнтовані переважно на діагностичну чи консультативну діяльність, не охоплюють усю складність функцій, які психолог виконує у школі, де він має виступати медіатором, фасилітатором, координатором та аналітиком педагогічних рішень. У роботі подано логіку поетапного формування компетентності: від становлення педагогічної спрямованості як світоглядної основи професійного зростання до засвоєння диференційованих педагогічних знань, що дають змогу майбутньому фахівцеві осмислювати структурну організацію освітнього процесу. Значну увагу приділено розвитку практичних умінь у форматі навчальних симуляцій, тренінгів, мікрОВикладання та виробничої практики, які забезпечують можливість застосовувати педагогічні й психологічні методи у реальних ситуаціях. Впровадження аксіологічного компонента розглянуто як ключову умову формування професійної етики, відповідальності, педагогічного такту та внутрішньої готовності діяти в умовах складних міжособистісних взаємодій. Окремо висвітлено роль результативного аналітичного блока, що дає змогу психологу інтерпретувати освітні ситуації, прогнозувати можливі наслідки та формувати професійно обґрунтовані висновки. Наведено приклади з університетської практики, які ілюструють реалізацію кожного структурного компонента. Зроблено висновок, що системно диференційована структура змісту професійної підготовки забезпечує формування компетентного, етично зрілого та гнучкого фахівця, здатного ефективно діяти в умовах сучасної школи.

Ключові слова: педагогічна компетентність, практичний психолог, професійна підготовка, педагогічна спрямованість, педагогічні знання, професійні дії, аксіологічні орієнтири, аналітична діяльність, освітнє середовище, вища освіта.

STRUCTURAL DIFFERENTIATION OF THE PEDAGOGICAL COMPETENCE OF A PRACTICAL PSYCHOLOGIST IN THE PROCESS OF PROFESSIONAL TRAINING

Abstract. The article offers an in-depth analysis of the structural differentiation of the pedagogical competence of a school psychologist within the framework of professional preparation at higher education institutions. It argues that the contemporary school environment places increased demands on the psychologist, who must not only demonstrate mastery of psychological methods but also possess a well-developed pedagogical worldview, an understanding of instructional processes, and the ability to cooperate effectively with teachers, students, and parents. The research highlights that traditional training models, which have long prioritised diagnostic and counselling functions, no longer correspond to the real needs of educational institutions, where the psychologist is expected to operate as a mediator, facilitator, and an active participant in the pedagogical process. The article reveals the logic of a stepwise formation of competence, beginning with the development of pedagogical orientation as a foundational component, followed by the acquisition of differentiated and systematically structured pedagogical knowledge, the formation of practical professional actions through classroom simulations and practicum experience, and the gradual internalisation of value-based qualities essential for ethical and responsible practice. A separate emphasis is placed on the resultative analytical component, which ensures the psychologist's capacity to interpret educational situations, predict outcomes, and draw pedagogically justified conclusions. Illustrative examples from university training demonstrate how each structural block is implemented through coursework, case analysis, micro-teaching, modelling of school situations, participation in pedagogical meetings, and supervised practice. The article concludes that a systematically differentiated structure of training content contributes to the formation of a professionally mature specialist capable of acting flexibly, ethically, and proactively in the complex and dynamic environment of modern schooling.

Key words: pedagogical competence, school psychologist, professional preparation, structural differentiation, pedagogical orientation, pedagogical knowledge, professional skills, value-based development, analytical competence, educational environment, higher education.

Постановка проблеми. Професійна діяльність практичного психолога в сучасній освіті давно вийшла за межі вузькоспеціалізованих діагностичних функцій. Школа очікує від фахівця не тільки вміння визначити рівень розвитку чи труднощі дитини, а й готовності працювати на перетині кількох сфер: педагогічної взаємодії, психопрофілактики, консультування, медіації, освітнього менеджменту. Традиційні моделі навчання, де психолога готували як діагноста чи консультанта, виявилися недостатніми. Педагогічна складова професійної компетентності стала визначальною, проте її структура нерівномірно представлена у навчальних програмах, а підходи до її формування різняться в університетах. У результаті студенти часто опановують окремі знання й методи фрагментарно, без чіткої логіки професійного застосування.

У цих умовах актуальною стає проблема визначення структурних компонентів педагогічної компетентності майбутнього практичного психолога та з'ясування, як саме її диференціація впливає на

якість підготовки. Ідеться не про створення чергової теоретичної схеми, а про таку підготовку здобувача освіти, щоб він був готовий до реальної роботи у складному, мінливому освітньому середовищі. Освітня реформа, орієнтація на компетентнісний підхід і запит суспільства на психологічну безпеку вимагають не декларацій, а дієвої структури, що дозволяє оцінювати й спрямовувати професійне зростання студента.

Мета статті полягає у визначенні змісту та логічної будови педагогічної компетентності практичного психолога, обґрунтуванні її структурної диференціації та висвітленні особливостей формування кожного компонента в процесі професійної підготовки.

Аналіз. Структурна диференціація педагогічної компетентності практичного психолога ґрунтується на поєднанні базових теоретичних засад і сучасних організаційно-методичних рішень. Ю. Вінтюк [1] акцентує на фундаменталізації змісту підготовки, підкреслюючи потребу руху від загальнопсихологічних знань до їх профе-

сійно орієнтованої спеціалізації. Л. Гапоненко [2] доповнює цю логіку, розкриваючи методологічні засади діяльності практичного психолога в освітньому середовищі, де компетентність вибудовується через усвідомлення ролей, функцій та інструментів взаємодії з учасниками освітнього процесу.

Інтегративно-диференційований підхід, презентований Ю. Козловським і Л. Дольніковою [3], демонструє, як структурна диференціація змісту дисциплін сприяє формуванню цілісної професійної готовності психолога та дозволяє гнучко поєднувати міждисциплінарні знання. І. Левинська [4] аналізує зарубіжні моделі побудови професійної компетентності, показуючи, що структурність і поетапність підготовки є універсальними світовими тенденціями.

Н. Нагорна [5] робить акцент на інтерактивних технологіях як способі диференціації навчальної взаємодії, адже саме вони дозволяють адаптувати освітній процес до індивідуальних особливостей майбутніх психологів. В. Семиченко [6] підсилює тезу про необхідність методологічної чіткості, обґрунтовуючи, що структурна диференціація компетентності є неможливою без глибоких теоретичних засад професійної підготовки.

Практичний вимір диференційованого навчання розкривають С. Дразниця, О. Дразниця та О. Дудар [7], які демонструють, як поєднання інтеграції та диференціації у ВНЗ забезпечує результативність професійного становлення. М. Криштанович [8] переносить цю ідею на підготовку правників, доводячи універсальність диференційованого підходу для дисциплін із високим рівнем прикладної складності. Л. Шевчук [9] уточнює понятійні межі диференціації, пропонуючи чітке розуміння її сутності та специфіки — необхідне для коректного структурування педагогічної компетентності практичного психолога.

Виклад основного матеріалу. Педагогічна компетентність практичного психолога не є додатком до його професійного інструментарію, а становить основу ефективної роботи в освітньому середовищі.

Структурна диференціація педагогічної компетентності дозволяє не тільки виокремити основні компоненти, а й чітко визначити логіку їхнього формування в освітньому процесі. У підготовці практичного психолога важливо дотримуватися послідовності, що забезпечує перехід від засвоєння фактичних знань до їх практичного застосування, професійної рефлексії та інтеграції психологічних і педагогічних стратегій. Така побудова підготовки формує не механічне володіння прийомами, а здатність до усвідомленого вибору рішень,

які відповідають конкретним умовам освітнього середовища. Саме в цій взаємодії й проявляється професійна зрілість майбутнього психолога: від розуміння суті педагогічного процесу до відповідальності за власні дії й прийняті рекомендації.

Першим блоком виступає педагогічна спрямованість, що функціонує як смислотворчий центр усієї компетентності. Йдеться про здатність не просто знати педагогічні закономірності, а бачити ситуацію учня в контексті ширшої взаємодії. Майбутній психолог повинен усвідомлювати, що будь-яка проблема дитини має освітній, соціальний, емоційний і комунікативний виміри. Диференціація цього блоку проявляється у виокремленні трьох рівнів спрямованості. Перший рівень полягає у загальному розумінні педагогічного процесу і структури шкільного життя. Другий рівень — у здатності враховувати особливості конкретного класу й умов освітнього середовища. Третій — у готовності узгоджувати психологічні рекомендації із завданнями навчальної діяльності, вимогами програми, стилем роботи педагога. Формування спрямованості починається з опанування основ педагогіки, вікових особливостей розвитку, теорії виховних впливів. Але ключовим елементом є практика, де студент зустрічається з «нерівними місцями» реального освітнього процесу: непередбаченими реакціями дітей, розбіжностями між вимогами школи і можливостями учня, комунікаційними труднощами в колективі. Саме тут педагогічна спрямованість перестає бути теорією й набуває практичного сенсу.

Цей блок педагогічної спрямованості у вищій школі реалізується насамперед через систему базових курсів. Наприклад, у програмах педагогіки першого курсу студенти університетів розглядають моделі шкільного освітнього процесу, вчать аналізувати уроки, взаємодію вчителя з класом, відмінності стилів виховного впливу. Диференціація блоку проявляється у переході від загальних понять до фахово зорієнтованих практик. Так, на другому курсі під час занять із психології розвитку студенти аналізують типові ситуації непорозуміння між учителем і учнем, де психолог має запропонувати рішення з урахуванням структури уроку та освітніх вимог. На старших курсах спрямованість формується через участь у педагогічній практиці: студенти проводять спостереження у школах, аналізують поведінку дітей, культурні особливості колективу, ступінь взаємодії між адміністрацією та педагогами. Показовим є приклад, коли студент під час практики помічає, що дитина з низькою мотивацією насправді реагує на авторитарний стиль вчителя, а не на складність навчального матеріалу. Саме

тут педагогічна спрямованість стає інструментом для адекватного розуміння ситуації.

Другий блок складають педагогічні знання, диференціація яких визначає глибину орієнтації майбутнього фахівця в освітніх процесах. Це не однорідний масив інформації, а декілька взаємопов'язаних груп. Перша група охоплює знання про закономірності навчання і виховання, принципи педагогічної діяльності, специфіку організації уроку і позаурочної роботи. Друга – вікова педагогіка, яка дає змогу розуміти, як змінюється пізнавальна й емоційна сфера дитини в різні періоди. Третя – спеціальна педагогіка, що дозволяє оцінювати особливі освітні потреби та шляхи їх врахування. Четверта – методи педагогічної діагностики, оцінювання навчального середовища, аналізу педагогічних впливів. Така диференціація дозволяє студенту послідовно переходити від загального до конкретного, від теоретичного уявлення до конкретних педагогічних рішень. Освітній процес має включати не тільки лекційні заняття, а й роботу з кейсами, аналіз педагогічних ситуацій, моделювання взаємодії «учень – учитель – клас». Саме завдяки цьому педагогічні знання перестають бути набором визначень і перетворюються на інструмент аналітичного бачення.

Реалізація цього блоку відбувається через систему фахових дисциплін. Для диференціації знань університети часто використовують модульну структуру: окремі модулі присвячені віковій педагогіці, інклюзивним практикам, технологіям навчання, методам педагогічної діагностики. Наприклад, курс вікової педагогіки містить практичні завдання з аналізу поведінки учнів різного віку, що дозволяє студентам побачити, як когнітивні й емоційні особливості впливають на навчальні труднощі. На курсах педагогічної етики студенти розглядають ситуації морального вибору – від розголошення конфіденційної інформації до конфлікту між інтересами батьків і педагогів. Інтегровані практикуми з педагогічної діагностики дають змогу майбутнім психологам навчитися аналізувати освітнє середовище. Наприклад, студенти можуть отримати завдання описати психолого-педагогічний клімат конкретного класу, ґрунтуючись на спостереженнях під час практики. Знання перестають бути абстрактними, а стають основою для реальних педагогічних рішень.

Третім є блок педагогічних умінь та професійних дій, який визначає практичну готовність психолога діяти в реальних шкільних ситуаціях. Диференціація цього блоку охоплює кілька груп умінь. Перша група – організаційно-педагогічні уміння,

що включають проведення психопрофілактичних занять, роботу з класними колективами, участь у виховних заходах. Друга група – комунікативно-педагогічні уміння, зокрема налагодження взаємодії з учителями, ведення консультацій з батьками, подання рекомендацій у доступній і переконливій формі. Третя – діагностично-аналітичні уміння, що дозволяють оцінювати вплив педагогічних умов на стан і розвиток учня. Четверта – проєктувально-корекційні вміння, пов'язані з розробленням індивідуальних освітніх маршрутів, корекційно-профілактичних програм, рекомендацій щодо адаптації методик навчання. Усі ці вміння формуються поступово: від тренувальних вправ у навчальних аудиторіях до складних реальних випадків під час практики. Велике значення має супервізія, коли студент отримує професійний зворотний зв'язок і вчиться оцінювати власні дії критично, але конструктивно.

Цей блок зазвичай розвивається в межах практичних занять і тренінгів. Наприклад, у межах курсу психопрофілактики студенти розробляють і проводять короткі заняття з групою однокурсників, а потім аналізують їх ефективність разом із викладачем. Це дозволяє відпрацювати структуру заняття, методи активізації, способи підтримки групової взаємодії. Комунікативно-педагогічні уміння формуються під час рольових моделей консультацій. Викладач виконує роль вчителя або батьків, а студент повинен у доступній формі подати рекомендації, аргументувати свою позицію, не переходячи меж професійної етики. На старших курсах майбутні психологи проходять виробничу практику, де виконують завдання з участі в педагогічних нарадах, консультуванні класних керівників, розробленні індивідуальних стратегій підтримки учнів. Один із типових прикладів: студент готує рекомендації щодо роботи з учнем із низьким рівнем самоконтролю, враховуючи особливості сімейного виховання, структуру уроку та стиль викладання вчителя. Це допомагає оволодіти технікою адаптації методів до конкретної ситуації.

Четвертий, аксіологічний блок посідає особливе місце, адже визначає емоційно-ціннісний фундамент професійної діяльності. Диференціація цього блоку включає кілька площин. Перша – професійні цінності, орієнтовані на безумовну повагу до дитини, визнання її гідності, відповідальність за наслідки консультативних впливів. Друга – морально-етичні якості, зокрема педагогічний такт, делікатність, конфіденційність, здатність коректно реагувати на конфліктні ситуації. Третя – емоційна стабільність: уміння зберігати рівновагу під час роботи з тривожними, агре-

сивними або демотивованими учнями; здатність залишатися нейтральним, коли різні сторони конфлікту намагаються перетягнути психолога на свій бік. Четверта – емпатійність і толерантність, без яких побудова довірливих стосунків у школі неможлива. Формування цього блоку відбувається через обговорення професійних дилем, аналіз етичних випадків, рефлексивні щоденники, тренінги емоційної компетентності. Студент учиться не лише діяти технічно правильно, а й приймати рішення, спираючись на систему внутрішніх переконань.

Цей блок університети формують через практику етичного навчання. Студенти розглядають професійні дилеми, які нерідко виникають у шкільній практиці. Наприклад, на заняттях із професійної етики вони аналізують ситуацію, у якій педагог просить психолога надати інформацію про дитину без згоди батьків. Такі обговорення допомагають сформувати внутрішню систему координат і зрозуміти межі професійної відповідальності. Крім того, у рамках тренінгів емоційної компетентності студенти вчать управляти власними емоційними реакціями: моделюються ситуації конфлікту, критики, емоційного вигорання. Показовим прикладом є завдання, коли студент має відповідати на агресивні зауваження уявного «батька», зберігаючи професійний тон. Участь у гуртках психологічної підтримки студентів дозволяє на практиці побачити, наскільки важливою є емпатійність, толерантність і педагогічний такт.

Останній, результативний блок забезпечує здатність майбутнього психолога здійснювати аналітично обґрунтовані педагогічні висновки. Його диференціація охоплює три основні напрями. Перший – моніторингово-аналітичний: уміння досліджувати освітнє середовище, визначати чинники, що впливають на поведінку й успішність учня, аналізувати динаміку змін. Другий – прогностичний: здатність передбачати розвиток ситуації, оцінювати ймовірні наслідки педагогічних рішень, проєктувати можливі стратегії підтримки. Третій – оцінно-інтерпретаційний: уміння коректно тлумачити результати педагогічної і психологічної діагностики, співвідносити їх із реальними можливостями школи та сім'ї. Сучасна підготовка психологів має посилювати саме цей блок, адже школа змінюється швидко, і готовність діяти в нестандартних умовах стає таким самим важливим показником професіоналізму, як і володіння класичними методиками.

Цей блок у ЗВО реалізується через аналітичні модулі, курсові роботи та практичні звіти. Май-

бутні психологи готують аналітичні довідки щодо освітнього середовища школи, описують динаміку розвитку учнів за результатами спостережень, проводять міні-дослідження. Наприклад, студенти можуть отримати завдання проаналізувати випадок дитини з труднощами адаптації до п'ятого класу, описати чинники, що впливають на її поведінку, і запропонувати три варіанти педагогічно обґрунтованих рішень. Прогностичний компонент відпрацьовується через створення індивідуальних карт розвитку, де студент повинен передбачити можливі зміни та сформулювати рекомендації. Оцінно-інтерпретаційні уміння формуються під час аналізу діагностичних даних, які студенти збирають на практиці. Це дозволяє побачити, як результати тестування або спостереження потрібно співвідносити з реальними умовами конкретної школи.

Завдяки такій системній диференціації заклади вищої освіти можуть створювати цілісну модель підготовки психолога, у якій кожний блок розкривається через конкретні навчальні дії, практичні ситуації та професійні завдання. У результаті формується фахівець, здатний діяти компетентно, гнучко та відповідально, з урахуванням складних реалій сучасного освітнього середовища.

Загалом, педагогічна компетентність практичного психолога має чітку внутрішню структуру, що включає педагогічну спрямованість, систему знань, практичні уміння, ціннісно-емоційні орієнтири й аналітичне мислення. Її формування можливе лише за умови послідовної диференціації змісту підготовки, інтеграції психологічної та педагогічної складових, забезпечення педагогічної практики та супервізії. Такий підхід дозволяє студенту перейти від фрагментарних знань до професійної цілісності та гарантує якісну готовність до роботи в сучасному освітньому просторі.

Висновки. Структурна диференціація педагогічної компетентності дає змогу університетам проєктувати підготовку майбутнього психолога як системний процес, де кожний компонент не існує окремо, а вибудовується в логічну траєкторію: від базового знання до рефлексії й застосування в конкретному освітньому середовищі. Для закладів вищої освіти це означає можливість створити навчальні програми, у яких не втрачається послідовність, а студент переходить від теоретичних уявлень до практики, реальних випадків і професійного осмислення власних дій. Саме така побудова дозволяє формувати не техніка, що механічно застосовує методики, а фахівця, який здатний бачити контекст і приймати педагогічно зважені рішення.

Список літератури:

1. Вінтюк Ю. В. Фундаменталізація змісту професійної підготовки майбутніх психологів. Вісник Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького. 2019. Вип. 3. С. 141–150.
2. Гапоненко Л. О. Теоретико-методологічні засади діяльності практичного психолога в закладах освіти. Educational Dimension. 2022. Вип. 29. С. 36–43.
3. Козловський Ю. М., Дольнікова Л. В. Інтегративно-диференційований підхід до структурування змісту навчальних дисциплін у вищій школі. Львів : Вид-во Львівської політехніки, 2021.
4. Левинська І. Б. Структура професійної компетентності майбутнього психолога: теоретичний зарубіжний досвід. Наукові записки НаУКМА. 2016. Т. 188. С. 27–32.
5. Нагорна Н. В. Інтерактивні технології як засіб формування педагогічної компетентності майбутнього психолога. Наука і освіта. 2015. Вип. 6. С. 90–95.
6. Семиченко В. А. Теоретико-методологічні основи підготовки майбутніх психологів. Актуальні проблеми психології. 2005. Т. 1, Вип. 15. С. 109–112.
7. Дразниця С. А., Дразниця О. М., Дудар О. А. Диференціація навчання: актуальні проблеми та пріоритетні шляхи реалізації в інтегрованому освітньому просторі ВНЗ. Збірник наукових праць Хмельницького інституту соціальних технологій Університету «Україна». 2010. Вип. 2. С. 178–183.
8. Криштанович М. Ф. Диференційоване навчання у професійній підготовці майбутніх правників. Наукові записки кафедри педагогіки. 2020. Вип. 2 (49). С. 149–152.
9. Шевчук Л. Сутність та специфіка поняття «диференціація навчання»: інформація для ознайомлення педагогів. Проблеми сучасного підручника. 2015. Вип. 25. С. 219–227.

References:

1. Vintiuk, Yu. V. (2019). Fundamentalizatsiia zmistu profesiinoi pidhotovky maibutnikh psykholohiv [Fundamentalization of the content of future psychologists' professional training]. Visnyk Cherkaskoho natsionalnoho universytetu imeni Bohdana Khmelnytskoho – Bulletin of Cherkasy Bohdan Khmelnytsky National University, (3), 141–150. [in Ukrainian].
2. Haponenko, L. O. (2022). Teoretyko-metodolohichni zasady diialnosti praktychnoho psykholoha v zakladyakh osvity [Theoretical and

methodological foundations of practical psychologists' activity in educational institutions]. Educational Dimension, 29, 36–43. [in Ukrainian].

3. Kozlovskyi, Yu. M., & Dolnikova, L. V. (2021). Intehratyvno-dyferentsiiiovanyi pidkhid do strukturuvannia zmistu navchalnykh dystsyplin u vyshchii shkoli [Integrative and differentiated approach to structuring the content of higher education disciplines]. Lviv: Vyd-vo Lvivskoi Politekhniky. [in Ukrainian].

4. Levynska, I. B. (2016). Struktura profesiinoi kompetentnosti maibutnoho psykholoha: teoretychnyi zarubizhnyi dosvid [Structure of future psychologists' professional competence: foreign theoretical experience]. Naukovi zapysky NaUKMA – NaUKMA Research Papers, 188, 27–32. [in Ukrainian].

5. Nahorna, N. V. (2015). Interaktyvni tekhnolohii yak zasib formuvannia pedahohichnoi kompetentnosti maibutnoho psykholoha [Interactive technologies as a means of forming future psychologists' pedagogical competence]. Nauka i osvita – Science and Education, 6, 90–95. [in Ukrainian].

6. Semychenko, V. A. (2005). Teoretyko-metodolohichni osnovy pidhotovky maibutnikh psykholohiv [Theoretical and methodological foundations of training future psychologists]. Aktualni problemy psykholohii – Current Issues in Psychology, 1(15), 109–112. [in Ukrainian].

7. Drazhnytsia, S. A., Drazhnytsia, O. M., & Dudar, O. A. (2010). Dyferentsiatsiia navchannia: aktualni problemy ta priorytetni shliakhy realizatsii v intehrovanomu osvithnomu prostori VNZ [Differentiation of learning: current issues and priority directions of implementation in an integrated university educational space]. Zbirnyk naukovykh prats Khmelnytskoho instytutu sotsialnykh tekhnolohii Universytetu "Ukraine" – Proceedings of Khmelnytsky Institute of Social Technologies, 2, 178–183. [in Ukrainian].

8. Kryshchanovych, M. F. (2020). Dyferentsiiovane navchannia u profesiinii pidhotovtsi maibutnikh pravnykiv [Differentiated learning in professional training of future lawyers]. Naukovi zapysky kafedry pedahohiky – Scientific Notes of the Department of Pedagogy, 2(49), 149–152. [in Ukrainian].

9. Shevchuk, L. (2015). Sutnist ta spetsyfika poniattia "dyferentsiatsiia navchannia": informatsiia dlia oznaiomlennia pedahohiv [The essence and specifics of the concept "differentiation of learning": information for teachers]. Problemy suchasnoho pidruchnyka – Problems of the Modern Textbook, 25, 219–227. [in Ukrainian].

© А. Я. Цюприк, Ю. М. Козловський, І. М. Матійків

Оглядова

Надійшла до редакції 25.10.2025

Прийнято до публікації 13.11.2025

Опублікована 02.12.2025